

Králův hněv

Byl příjemný večer. Isabel vyšla na terasu a dívala se na to lidské hemžení tam venku a přemýšlela co jí v noci asi čeká s králem. Svíralo se jí srdce až se bezděky chytila rukama za krk. Ruce jí sjely podél těla a ona si povzdechla. Třeba měl otec pravdu, že si zvykne. Navíc jistě bude kvůli povinnostem král často pryč, a také se jí brzy nabaží. Jako dítě nové hračky. Snažila se uchlácholit sama sebe, ale moc to nepomáhalo. S povzdechem se vrátila do pokoje.

Sára zatím vybalovala jejich věci ze zavazadel, která donesli sloužící. Jeden zůstal stát u dveří a nezdálo se, že se chystá odejít jako ostatní. Sára si hned nepovšimla, neboť pobíhala od zavazadel k truhlám, třídila oblečení a různé jiné věci. Isabel však cosi zarazilo a přistoupila k muži s nasazenou kápí, který stál u dveří v uzavřeném pokoji. Náhle vyjekla:

„Och, Radime!“ A spojila své ruce s rukama lovčího. Ano. Byl to on. Její velká láska, kterou musela zapřít a opustit.

„Isabel!“ Spíše zašeptal a pohládl ji po tváři.

„Jezuskote!“ Vyjekla téměř zároveň Sára. „Tohle nemůžete! Co vás to napadlo! V pokoji královny! Král nám dá všem setnout hlavy!“

Oba zamilovaní jí věnovali pramalou pozornost. Isabel na muže pohlédla s něhou v očích. Cítila záblesk naděje. Věděla, že to takto nemůže skončit, že jí něco přeci musí zachránit z rukou hromotluka a života v nevěli. Zašveholila:

„Jak jsi se sem dostal? Kdy?“

„Byl jsem v jednom z vozů. Pomáhal jsem nakládat tvé věci a zůstal pak ve voze. Přijel jsem pro tebe. Utečeme spolu!“

„Ale kam? Nemáme se kam schovat! Před královým hněvem nikam!“ Došlo jí, že by to bylo šílenství. Nikdy se jim to nepovede.

„Proč jste sem chodil?“ Bědovala Sára. Má paní je královnou. Smiřovala se s osudem. Jen jitríte její i své rány. Odejděte prosím. Hned! Dokud je čas!“

„Neodejdu bez Isabel. Řekni, půjdeš se mnou?“

„Radime, lásko, zahanbila bych svého otce. Už je pozdě. Nemohu s tebou odejít. Prohrála jsem sama sebe.“

„Na nic nemysli, Isabel a pojd’!“ Chytil ji za ruku.

Byla jak v mrákotách. Otevřel dveře a vlekl Isabel za sebou. Obešel půlkruh vnitřní terasy a odbočil do honosné chodby spojující nový zámek se starým hradem. Byly zde sloupy a zrcadla. Isabel se polekala vlastního odrazu a vyjekla. Vteřinu nato však zbledla hrůzou. Zaražená nemohla již ani vykřiknout. Radim stál, a ještě držel Isabel za ruku, když se chladný kov královny dýky zastavil na jeho hrdle. Doběhla Sára. Králův pohled sám by stačil, aby zabíjel.

Pár vteřin hrozivého ticha prořala králova slova jako ona dýka, jež se chystala protnout lovčího krk.

„Za únos královny je smrt.“

„Né.“ Padla Isabel v slzách k zemi.

„Zradu královny tento dům ještě nepamatuje. Zítra Vás čeká cejch od kata a pranýř.“ Dodal se zaťatými zuby.

Pak nařídil zamknout královnu do pokoje a lovčího kamsi odvedli. Král šel hned za královnou. Čekal až strážný odejde. Byl rudý rozčilením a pěsti měl zaťaté, když vstoupil do pokoje královny. Pohledem poslal Sáru pryč. Isabel se za ní podívala jako by prosila, aby ji neopouštěla. Sára však poslechla krále a zmizela ve svém pokoji. Král promluvil a každé jeho slovo v tichu pokoje připadalo Isabel jako prásknutí bičem.

„Jste urozená paní, a proto vám dám možnost vše vysvětlit i když moji důvěru nemáte. Jen může se stát, že vaše důvody či míry viny trest ovlivní. Mluvte tedy, ale pozor, lež trestám dvojnásobně!“

„Co říci mám? Že láskou zmučená jsem opustila domov s mužem, kterého se děším? S cizím člověkem musela jsem odejít pryč?“ Plakala, ale rozhodla se dát průchod pravdě. Říci mu vše co v sobě dusila. Neměla co ztratit. Už to nemohlo být horší.

„Já netušila, že jel s námi v jednom z vozů a rozhodl se mě vysvobodit z vašich pout. Však slíbila jsem otci, že neposkvrním jeho dům a odhodlána splnit co přičí se mi až za hrob, šla jsem za vámi poslušná jak pes. Náhle se tu zjevil. S nadějí a láskou jež k sobě chováme. Řekl, že mne odsud odvede a jinde začneme skromně žít, ale spolu! Já nechtěla. Nechtěla jsem ublížit otci a zahanbit tím i vás. Popravdě, jak v mrákotách nechala jsem se vléci. Opušť pane, ale za lásku se mám omlouvat? Miluji ho a on miluje mne. Přesto připravena sdílet svůj osud po vašem boku, šla jsem s vámi bez řečí a bylo by tak i dále, kdyby se zde nezjevil. Jistě bych se brzy vzpamatovala a váš dům bych neopustila. Vědoma si své povinnosti k vám i svému otci.“ Zmlkla a sklopila zrak.

S každým slovem se králova tvář křivila do výrazu zhnusení a zloby. Bledost střídala krev valící se do tváře. Pak zase zbledl a zatínal pěsti. Chtěl ji mít. Byla jeho žena. Měl na ni právo. Je král! A ona? Cizoložnice!

„Dala jsi mi slovo před bohem. Dala jsi slovo králi, ne lovčímu!“

Přistoupil k ní a křičel jí do obličeje:

„Jsem tvůj manžel a král a budeš moje! A to ještě dnes v noci! Ať chceš nebo ne!“

Křičel na ni tak zblízka, že její vyděšené modré oči mrkaly před údery jeho slov. Pak si instinktivně dala ruce před obličej. Čekala, že ji uhodí. To jej zarazilo.

„Nikdy jsem neuhodil ženu.“ Řekl klidněji, ale výraz jeho tváře byl stále zuřivý. Spatřil tu hrůzu v jejích očích a toho se sám na chvíli polekal. Takhle na ni tedy působí. Jako surovec. Nemohl nad tím však dál přemýšlet. Byl příliš rozčilen. Přivedl si novomanželku, a ještě týž den mu chtěla prchnout s lovčím. Otřásl se odporem.

„Ano, budu vaše pane.“ Špitla nesměle. „Už je mi jedno co se mnou bude. Jsem ráda, že pravdu znáte. Jen smím-li vyprosit jeho život, byla bych vám nadosmrti vděčná.“ Opět se rozplakala. Cítila, že její slova naráží na ledovou hráz.

„Ty nemáš co žádat!“ Rozčílil se znovu nad její drzostí. Kdyby jen tušil, že je nevinná, jistě by tu na ni takto nekřičel. Jeho slova ji bičovala jako skutečné rány. Pak dodal již klidněji, ale velmi tvrdě a výhružně. „A k večeri chodit nemusíš. Přinesu ti ji sám až si přijdu pro to, co mi náleží!“

Odešel a bouchl dveřmi. Klesla k zemi v pláči, jenž nebyl k utišení. Nepostřehla ani, že Sára, která vše slyšela, vyšla z pokoje na chodbu a zamířila si to rovnou ke dveřím krále, které se před chvílí zavřely. Uvnitř se ozýval hluk. Král běsnil. Něco shodil, pak bylo slyšet rozbití čehosi, střepy a opět rána. Dokonce řev. Byl jak rozzuřený lev. Sára zaváhala. Chvíli byl klid. Strážní u dveří se dívali na Sáru. Chvíli ještě váhala. Zhluboka se nadechla. Pak řekla odhodlaně:

„Můžete říci prosím králi, že ho snažně a ponížene prosím jako představitele spravedlnosti v této zemi o slyšení?“

Strážný zaklepal na dveře a ozvalo se rozčílené:

„Ano?“

Strážný vešel a sdělil přesně to co Sára chtěla. Nekonečné okamžiky ticha. Pak slyšela jen nazlobené, ale již o dost klidnější:

„Ať vejde!“

Strážný ji poslal dál. Sára vešla dovnitř. Král byl sám. To se jí hodilo. Okamžitě si klekla na kolena až ke královým nohám. Správně apelovala na jeho smysl pro spravedlnost. Jinak by ji nejspíše nyní nepřijal. Zamračene ji pozoroval. Nic neříkal. Čekal.

„Vyslechněte mne prosím pane a vězte, že má paní o mé přítomnosti zde nemá ponětí. Neposlala mne. Jsem své paní oddána, jak jen člověk člověku může být a jde mi jen o její štěstí. Nebudu za ni orodovat. Přišla jsem pomoci i vám.“

Výraz jeho rozčilené tváře se změnil v absolutní překvapení.

„Mě? Nerozumím.“

„Pane, poníženež vás prosím, ač smělá se vám budu zdát, vše, co řeknu, či nač se zeptám jen pro vaše a její dobro míním. Pokud se mýlím, čiň se mnou, jak chceš, ale pokud ne, mohu mnohé odhalit vašemu srdci. Však vlastní rozum máte a ošálit byste se nedal. Tak sám posuďte. Vždyť spravedlnost si vždy žádá aspoň vyslechnout obě strany.“

Král přivřel oči a nedůvěřivě si Sáru měřil pohledem. Na spravedlnost vždy slyšel a Sára, ta šibalka to dobře věděla. Nebyl však hlupák a věděl, že to na něj tímto způsobem zkouší. Nemohl však takovou žádost ignorovat. Za vyslechnutí nic nedá.

„Poslouchám. Zkus tedy říci co máš na jazyku, než o něj přijdeš.“

„Pane, je důležitá tvá odpověď, zda vzal sis paní mou jako klenot do své šperkovnice, jako ozdobu, již chlubí se každý marnivec, jako obraz vzácný, jež stává se ve sbírkách pokladem či jako trofej? Nebo snad chceš poznat lásku s krásnou čistou ženou?“

„Čistou?“ Zasmál se opovrženě. „Mám v úmyslu po dnešní noci, kdy si ji vezmu, dát jí cejch vypálit a pro posměch všem pak na největším nádvoří ke kůlu přivázat, aby všichni viděli, co za hádě jsem si přitáhl z cest. Všichni, co dnes ji vítali, po ní zítra budou házet kamení.“

„Pane, prosím. Má paní je opravdu nevinná. Víím, že jak jste krutý, tak jste i spravedlivý a já sama na její poctivost vsadím život. Je to panna cudná a měla v úmyslu se své lásky vzdát. Smířovala se s tou ztrátou. Pak jak blázen v přestrojení se sem vydal a odvléci ji chtěl ten hlupák lovcí. Moje paní na tom nemá prázdnou vinu. Je vám oddána i když...“

„I když...!“

„I když nechová k vám něžný cit. Zatím. Od prvního dne jen strach jí naháníte, a to věru není dobrý základ ani lásky ani manželství.“

„Strach?“ Král překvapeně přimhouřil oči a bylo vidět, že Sáru začal brát vážně. Vnímal její slova a přemýšlel.

„Ano, jen považte, jak cizí muž si přijde pro pannu, jež se mu má oddat ačkoli ho sotva zná a síla z něj sálá a neznáme a nové. Vždyť sama ještě dítětem nepoznala jiné nežli pravé lásky otcovské. Věřím, že láska k lovcovi je jenom klam, jemuž mladé srdce snadno podléhá. Ten její strach se skoro dá uchopit. Pochopte, prosím pane a věřte, má paní je čistá a vezmete-li si ji proti její vůli, pak pozdě to poznáte, a její lásku navždy ztratíte.“

„Ona je mi povinna, nemusí mne milovat.“ Řekl tvrdě král.

„Pane můj a králi, považ, jak může vypadat štěstí ve tvém loži, když vezmeš si, co ti náleží a ona s pláčem bude tvé návštěvy přijímat. Či bude-li to jiné, uvidíte-li v jejích očích lásku a důvěru, kdy se vám oddá ráda a s něhou. Do vašich silných paží vklouzne ráda a v očích spatříte ten cit. Jinak najdete jen nenávisť či bolavé prázdno.“

Přemýšlel. Tohle ho nikdy nenapadlo. Chtít více než tělo své paní. Nevěřil příliš těmto citům. Lásku bral jako krátké pominutí mysli. Nová zkušenost mu však stála za úvahu.

„Mluvíš na své mládí moudře, ale nevím je-li toto možné. Netušil jsem, že tolik hrůzy v ní vyvolávám, že může mít odpor ke svému muži. Tu lásku v jejích očích bych věru rád našel. Nemyslím si však, že je to možné.“

„Znám svou paní. Je to dobrá a čistá duše. Taková je vždy otevřena lásce. Ale...“ Špitla

„Vždy je tu, ale...“ Zamračil se král.

„Jsem nehodna, však troufám si jen díky lásce ke své paní... Bude vás to mnoho stát.“

„Ha, láska k paní? A nyní zlato žádáš?“ Zasmál se.

„Ne, můj pane. Ta cena bude vyšší. Trpělivost a čas jsou hodnoty jimiž budete platit, chcete-li opravdu její lásku získat.“

Král přimhouřil oči a zkoumavě se na Sáru podíval. Mizel hněv a v očích se zrcadlilo cosi nového, co sám neznal. Divný pocit. Snad zvědavost, snad chuť podlehnout výzvě.

„Vyslechnu tvé rady, ty oddaná služebnice své paní. Tebe jí může každý závidět. Ale pamatuj. Jestli se snažíš pouze paní uchránit před spravedlivým trestem a ona není čím tvrdíš, pak se povede zle nejen jí, ale i tobě. Než uvláčí tě koně, dám ti prolhaný jazyk vytrhnout.“

„Na to je vždy času dost pane. Poznal jste něžnou náruč nevinné ženy, ještě dívky, jak k vám láskyplně přiléhá a vy víte, že ráda? Že je šťastná? Ona vám přinesla vše, co má. Už vám někdo nabídl tolik?“